

Ive Grahor:

Petletnega Miloša moška povest

Miloš je planil navzdol. Kmalu bi se bil prekucnil po vseh stopnicah.

»Boš ostal tukaj!« je kriknila sestra in vjela oba bratca za roke. Takrat pa se jih je tudi sestra Milena spomnila.

»Otroci! Kje so otroci?« je vzkliknila in že je švignila mimo svatov navzgor, po stopnicah. Tu so jo presenetili vsi trije skriti gledalci. Pritisnila jih je po vrsti k sebi in poljubila vse tri. Potem je zbežala navzdol. Že so jo klicali. Kmalu je izginila med svati

spomnil dopoldanskih prizorov, kako so se otroci topli za slaščice, ki jih je ženitovanjska družba razsipala kar po cesti. Zenin in njegov prijatelj sta delila cigare; seveda samo možem in velikim fantom. Tudi vina sta naročila za vse in kdor je hotel je pil. Otroci so še dolgo potem vreščali okrog hiše. Umaknili so se izveže le tedaj, ako je nenadoma prišel oče ali pa gospod župnik. Razbežali so se kakor pred nevihto. Miloš in Janez nista šla med otroke. Mica je zbrala še dve postrežnici, ju vlekla za roke v kot, potem so

Janez in Miloš sta še pravočasno pritekla k oknu materine sobe in od tam opazovala sprevid. Videla sta vse kako so šli po cesti čez most, dokler niso izginili v zelenih ogradah.

Bil je lep, skoraj poletni dan.

V hiši se je spet začel ropot in nemirno tekanje je odmevalo po hodniku. Pripravljali so pojedino.

Dogodki so se prehitovali z veliko brzino. Dečka nista vedela, koliko je ura. Poldan, ali je že popoldan? Na nič nista mislila. Šele pri obedu se je Miloš pomiril, ko sta sedela oba v kotu hodnika in na rdeči skrinji obirala pečeno gos. Svatje so se že davno vrnili in se zbrali v jedilnici. Postajali so zmerom bolj glasni, veseli in zabavni. Spodaj so se gnetli radovedni dedje, sosedje in otročad. Miloš se je

vse tri skrivoma opazovale goste v dvorani, se spet zbrale in šepetale Bog ve kaj. Dečka nista ničesar slišala. Šumelo jima je v ušesih. Mica je dala ženskama pijače in potem sta zbežali navzdol.

Po mizah in na klopeh ob steni hodnika so bile prave skladovnice posode, krožnikov, steklenic in suhih jedil. Vsemu niti nista vedela pravih imen. Zaslédila sta pečene gosi, pure, piščance, dišeče prikuhe, sadjice, kolače, potice in torte. Vse je bilo okrašeno z zelenjavo in s cvetjem. V mali sobici so čakale še nove jedi in posodice za črno kavo. Videla sta tudi zalogo steklenic, ki sta jih poznala, ker sta očetu nekoč pomagala razbirati in vpisovati vrste starih vin. Bilo je v umetno zaprtih in nalašč izbranih stekle-

nicah. Vedela sta, da pokajo, ako jih preveč treseš in odpreš. Gledala sta torej in nista razumela ničesar. Preveč je bilo jedi in pijač. Zdelo se jima je, da se celo Mica Boštjanova že izgublja med preobilico vseh stvari, ki jih je prej ves teden ona sama pripravljala. Gotovo je tudi ponosna na to, kar zna. Nosila je v sobo, pripravljala in nakladala nove pladnje, pa spet nosila tja. Cuditi sta se morala, kam spravi domača gospoda take zaloge jedi. Njima ni dal prav za prav še nihče ničesar, a čudno je, kako sta bila potrpežljiva.

>Končno le prideva midva na vrsto,« sta mislila.

In res je Mica naenkrat jela s pesterno pobirati z miz in prinašati na hodnik ostanke jedi. Mnogo polnih posod je bilo še nedotaknutih. Dečkoma se je zdelo to zelo čudno, Mici pa nič, kakor da mora biti tako: >Na svatbah mora ostajati jedi in pijače!« je rekla že prvi dan, ko je prišla, in zdaj se je Miloš spomnil njenih besed. Videl je, da spet razume, kaj se v hiši godi in kaj da je svatba.

Mica je prinesla iz sobe tudi tri načete steklenice črnega vina. Pijače je bilo v njih še do polovice. Pomežiknila je pesterni in si nalila največji kozarec, potlej pa ponudila še nji. V presledkih sta se biteli obe basati s pečenko in rumeno omako.

Iz sobe je prišla sestra Marjanca. Ošabnica! Doslej ni svojih bratcev niti pogledala. A saj ju niti najmlajša, triletna Dušica ni več poznala. Njo so vzeli v dvorano in se z njo kratkočasili, ven pa jo je vodila Marjanca, kadar je bilo treba, kajti deklici se je včasih kljub vsem zabavam zahotelo mamice, ki je delala v kuhinji. V zgornjih prostorih je gospodarila torej Marjanca.

>Zdaj kosita!« je ukazala, da sta se Janez in Miloš skoraj ustrašila in skrila gosje kosti.

Položila jima je krožnike kar na škrinjo. Tu sta čepela in jedla, ubogala sta jo skoraj nevede. >Ko odide« sta mislila, >si že vzameva drugih jedi.«

>Oho! Najprej juho, gospoda!« je vzkliknila in hkrati škrtnila z zobmi. Miloša je pograbila za lakti in ga pritislila k škrinji na pručico. Jezno se je obrnila in ošinila kuharico.

>Mica! Pazite, da pojedta juho! Kdor ne je juhe, tudi drugega ni vreden.«

In je šla, tako da še slišala ni, ko je Janez kriknil za njo in se pačil:

>Juho, da juho- Pa ti pij svojo juho!«

Mica ji je za sveto obljubila, da vse naredi. Toda kmalu je vse pozabila. Vsako toliko si je dala opravo pri steklenicah in tičala v kotu in se nalivala z vinom. Včasih je bilo slišati, kako ji pijača teče po grlu. >Njeno grlo mora biti veliko«, je nehote mislil Miloš. Pogledal jo je enkrat in še večkrat. Spet se mu je zdela majhna. Opazil je, kako so se ji razgorele oči v čudnem sijaju in postala je rešna. Ni vedel, da se je preveč napila in že omahuje.

Sestra Marjanca, ki je prišla spet ven, pa je takoj uganila. S seboj je privedla teto Francko in ji pomignila. Tudi Janez in Miloš sta postala pozorna. Opazovali so Mico. Sedela je na kraju klopi in pila iz dolge, že prazne steklenice. Ker ni bilo več vina v nji, jo je ocejala in se tako mučila, da je zijala v nebo, ko pijoča kokoš. Potem se je opotekla po drugo. Teta Francka jo je prestregla in ji nekaj glasno naročila. Iz sobe so prišli še nekateri svatje in se široko smejali pijani kurnarici, ki je hotela teči, a je le še nerodno stopicala mimo njih.

Pa ni bilo časa za smeh. Prav takrat se je na vrhu stopnic pokazala glava farnega slikarja, ki je nosil pred seboj velik fotografski aparat. Ker je ugleden mož, so ga povabili najprej v dvorano, dali so mu pijače in vsega.

Na hodniku je znova nastala zmeda. Postrežnice so se preplašile in pesterna je hotela vedeti, kdo je prišel, pa zakaj ima s seboj črno skrinjico s palicami?

>Vzel bo na kontrafe,« je pojasnil župan, ki je vse slišal. Naposled so se vsi zbrali na travniku. Nevesto in ženina so postavili v sredo, okrog njiju je razvrstil fotograf starše in ostale sorodnike, potem goste, pri kraju Mico in potem še postrežnice.

(Dalje prih. nedeljo).

Danilo Gorinšek:

Kresnice

Veš jih, tiste zlate ptice,
ki kot zrnca drobne so,
ki bleščeče, kot zvezdice
v letno noč zasvetijo?

Ali — kot so zasvetile
pravkar šele sred temé,
vgaznejo, čim ulovile
v pest jih naše so roké.

Ptice naj leté, zvezdice
v srcu žar naj netijo,
naše drobne — pa kresnice
naj vse noč le svetijo!

Stric Čušar pripoveduje

»Strica Petretovega niste poznali, ker je umrl že davno, ko ni bilo o vas še duha — ne sluha. Vidite, on je vedel veliko povedati! Pasja vera, če ni tiste o francoskem generalu povedal desetkrat in še več.

Kakor veste sami, je bil nekoč v naših krajih francoski cesar Napoleon. Nekega dne je poslal svojega prvega generala v Reko in mu dal neko važno povelje. Tisti general je imel kobilo, ki ji v celi vojski ni bilo para. Sam cesar mu je ponujal zanj visoke in bajne vsote, pa je le ni hotel prodati. Na

tisti kobilici je odjahal proti Reki. — »Lepi so ti kraji, lepi,« je premišljeval jezdec. Pri »Malem mostiču« ga je nenadoma izza zasede napadla trojica našemljenih ljudi. Branil se je pa kaj bo eden proti trem — četudi je bil general. Pobili so ga na tla, ga docela oropali in zbežali.

General je ležal mrtev. To pa ni šlo v glavo njegovi zvesti kobilici. Za-

čela ga je vohati; pritiskala gobec na njegovo mrzlo lice in spuščala grivo na njegov bledi obraz. Ko je slednjič uvidela, da se gospodar ne gane, se je toliko časa mučila, da je vrgla njegovo truplo na svoj hrbet. — Kako je to storila — je težko razumeti! Potem pa je z njim žalostno rezgetajoč odpekotala nazaj v francosko taborišče. — Vidite — kako včasih žival uči človeka zvestobe in ljubezni.

Dogodek iz šole

Zvonec je zazvonil in naznanil konec ure. Mihec je zdirjal iz razreda na hodnik. Hotel je na dvorišče, da bi se igral z drugimi otroki. Tedajci pa je na stopnicah zagledal majhen zavitek. Mi-

hec ga je pobral in odvil. V papirju je bilo zavitih deset dinarjev. Mihec se je razveselil in stekel k učiteljici.

»Gospodična, našel sem deset dinarjev,« je veselo vzkliknil. »Kupil si bom barvaste svinčnike, zakaj moji so že prav kratki.«

»Ali se veseliš, Mihec?« je vprašala učiteljica.

»Seveda.«

»Ali bi hotel zdaj izgubiti ta denar?«

»Ne, tega pa ne!« je odgovoril Mihec in stisnil pest, v kateri je držal denar. Ne, bi mi bilo zelo hudo, zakaj potem si ne bi mogel kupiti barvastih svinčnikov!«

»Nu, in kaj bo rekel deček, ki je ta denar izgubil?«

»Jokal bo,« je odgovoril Mihec.

»Da. Revček bo jokal, zakaj tudi on si je morda hotel nekaj kupiti, in morda mu je mati težko dala tistih deset dinarjev.«

Mihec je postal žalosten. Nepazljiv deček, ki je izgubil denar, se mu je začel smiliti. »Gotovo ga bo mama pošteno oštela, ko ji pove, da je izgubil denar,« si je mislil.

»Gospodična, vrnite mu denar,« je rekel po kratkem premišljevanju in položil denar na mizo. A niti Mihec niti gospodična učiteljica nista vedela, kdo je izgubil denar. Posvetovala sta se, kako naj napravita. Naposled je vzela učiteljica kos papirja in z velikimi črkami napisala tole:

»Kdor je izgubil denar, naj se zglaš pri Mihcu v II. razredu.«

Med drugim odmorom so otroci brali ta napis, ki je visel na hodniku. Mihec je stal v kotu in opazoval otroke. Naposled se je izkazalo, da je izgubila denar neka deklica. Bila je zelo vesela, da je dobila denar nazaj, zakaj morala si je kupiti zvezek in hlebec kruha za mamo. Deklica je vsa vesela planila v II. razred in se Mihcu iz vsega srca zahvalila. Mihcu je bilo to zelo po godu.

»Mihec, ali ti ni nič žal, da si zdaj ne boš mogel kupiti barvastih svinčnikov?« ga je vprašala učiteljica.

Mihcu jo je pogledal v oči in vesel nasmeh mu je zaigral okoli ust: »O ne, gospodična, zdaj sem tako srečen, kakor bi dobil sto barvastih svinčnikov!« je zaklical.

Zgodba o stražniku, mali deklici, balončku in kakteji

Bil je viharen dan. Vihar je divjal po prometnih ulicah vlemesta, klobuki so se kotalili po tleh, zastori ob oknih so vihrali kakor zastave in

stražnik je le z veliko težavo vztrajal na svojem mestu. Vkljub temu pa se je zadovoljno smehljaj, zakaj na drugi strani ceste je stala njegova ljub-

ka sedemletna nečakinja. Na roki ji je visela košarica, v drugi roki pa je držala nitko, na kateri je bil privezan lep balonček. Balonček ji je bil podaril prijazen trgovec, ko je pri njem kupovala. Deklica je počakala, da je velik tovorni avtomobil zdrdral mimo nje potem pa je hitro stekla k stricu in ga prijazno pozdravila. Ali, groza! Ko mu je hotela dati roko, se je zanka odprla in balonček, lepi rdeči balonček, je

zletel v zrak. Dekletcu so stopile solze v oči. Tudi stražnik je žalostno gledal za balončkom. Ljudje niso pripisovali temu dogodku velike važnosti, zakaj imeli so preveč opravka. Paziti so morali na svoje klobuke, s katerimi se je veter neprestano poigral.

Nenadoma pa se je stražnik zdrznil. Opazil je bil, da je balonček obvisel na kakteji, ki je stala na oknu drugega nadstropja velike hiše. Cvetlični lonček se je sumljivo zamajal in videti je bilo, kakor da bo zdaj in zdaj padel na cestni tlak. Tudi dekletce je zagledalo svoj balonček in razburjeno vzkliknilo: »Hitro, striček, hitro pojdi in prinesi mi moj balonček! Prosim!

Stražnik je res odšel proti hiši in njegova nečakinja je z utripajočim srcem hitela za njim. Ljudje, ki niso vedeli, zakaj gre, so začudeno majali z glavami. Čez nekaj trenutkov je stražnik pozvonil pri vratih stanovanja. Ali nihče se ni oglasil. Naposled je celo s pestmi tolkel po vratih pa ni mogel nikogar poklicati. Dekletce, ki je stalo poleg njega, je odprlo pisemsko skrinjico, da bi moglo videti, če je kdo v predsobi. A v naslednjem trenutku je odskočilo in prestrašeno zakričalo: »Stric! Plin!« Zdaj je tudi stražnik začutil smrad po plinu. Sosedje, ki so slišali prestrašeni krik malega dekleta, so prišli na vrata in radovedno strmeli v stražnika. Stražnik je takoj po-

slal dva moža na rešilno postajo. Na srečo je stanoval v pritličju ključavničar, ki je hitro odprl vrata. Stražnik je planil v stanovanje in urno odprl vsa okna. V kuhinji je našel moža, ki je sključen sedel na stolu. Stražnik mu je odpel ovrtnik in ga skušal zanesti na stopnišče. Tedaj so prišli uslužbeni rešilne postaje. Kmalu so spravili moža spet k zavesti. Potem je mož povedal, da se je bil pred nekaj časa ves utrujen in izmučen vrnil s postaje. Hotel si je skuhati močno črno kavo, med tem pa je zaspal. Kava je bila prekipela in ugasnila plamen. Sam ni vedel, kdaj ga je plin omamila. Ko je prišel stražnik iz stanovanja, ga je nečakinja vprašujoče pogledala. Nasmehnil se ji je in dejal: »Vse v redu!«

»In kje je moj balonček?« je vprašalo dekletce.

»Saj res!« je vzkliknil stražnik in si pogladil čelo. Obrnil se je in odšel v stanovanje in njegova nečakinja se je tiho splazila za njim. Zdaj je tudi stanovalec zvedel zgodbo o balončku. Šil so k oknu, kjer je stala kakteja, a o balončku ni bilo ne duha ne sluha. Dekletce se je sklonilo skozi okno. »Tam letil« je žalostno dejala in z ročico pokazala na črno piko, ki je plavala visoko pod nebom. Tedaj je vzel mož iz žepa stodinarski bankovec in ga stisnil dekletcu v roko.

»Na, kupi si nov balonček in ne žaluj preveč za onim, ki ti je odletel. Saj veš, da je tisti balonček rešil človeku življenje!«

Mile Klopčič:

Tri želje

Moj očka ima na roki žulje tri,
Moje srce si treh čudes želi:

Da bi prvi žulj postal cekin,
da bi zanj kupili vrt,
da bi hodil vanj počivat
oče, kadar je od dela strt.

Da bi drugi žulj postal cvetlica
posadil bi jo v vrt,
da bi se je razveselil
oče, če bi bil potr.

Da bi tretji žulj postal smeh-
ljaj

da bi ga očetu dal.
Rad bi videl vsaj enkrat,
da bi oče se smehljaj.

Krogla iz plutovine

Misli si, dragi čitatelj, da imaš pred seboj kroglo, ki meri natanko en meter v premeru. Če pošteno iztegneš roko, ravno še lahko pokažeš, kako je »visoka«. Narejena pa je krogla iz plutovine. Gotovo več, kakor lahka je ta snov. Nu, dobro. Sedaj pa nastane vprašanje kako težka bo ta krogla? Ne vem kolikokrat sem že zastavil to

vprašanje v družbi in vselej so mi odgovarjali: 40 kilogramov, 3 kilograme, 6 kilogramov in če se je hotel kdo še posebno pošaliti z menoj je dejal 100 kilogramov.

Ali več kako težka bi bila taka krogla v resnici? Doslej se je še vsak začudil nad pravilnim odgovorom. — Krogla bi tehtala več ko tisoč kilogramov to se pravi, več ko 20 dečkov, ki tehtajo po 50 kilogramov.

Kako je to mogoče? Kdor je že v šoli razreševal naloge o krogli, si lahko sam izračuna. Kdor pa ni še tako daleč, naj si pa spravi ta izvod »Mladega Jutra« vse do tlej, da se bo učil te modrosti.

Prostornino krogle zračunamo na ta način, da polmer krogle, to je polovico premera, ki znaša v našem primeru 10 decimetrov, trikrat pomnožimo s samim seboj $10 \times 10 \times 10$ je pa 1000. Nato moramo pomnožiti to število s 4, kar da 4000 in nato še z 3.14 ter dobljeno število deliti s 3. Rezultat je nekoliko večji od 4000. Ostanimo pa kar pri tej okrogli številki, ki pravi, da ima krogla toliko kubičnih decimetrov ali litrov, kar je itak eno in isto. Če bi bila krogla votla, bi šlo vanjo 4000 kg vode, ker tehta en kubični decimeter vode natanko 1 kilogram. Če pa je krogla iz plutovine, ki je približno štirikrat lažja od vode, bo pa seveda tehtala le okroglo 1000 kilogramov.

Če boste v bodoče še komu zastavili vprašanje o plutovinasti krogli, pa si od tistih, ki se že razumejo na to reč, ne pozabite izgovoriti, da je treba težo kar precej oceniti, ne pa šele zračun

nati. Le na ta način je vprašanje res zabavno, ker skoro vsak nasede. Neki prav učen gospod je nekoč odgovoril, da utegne imeti krogla kakega pol ki-

ograma, torej je kar dvatisočkrat uskal mimo, in ne bojte se, da drugi ne bodo sledili njegovi vzorni cenitvi na oko.

Novice za male glavice

Preteto — jako hudo vročino smo dobili za letošnje poletje. Omagujem in — bogve, če vam bom danes mogel povedati kaj pametnega... Pa ni, da bi človek dejal: nič novega se v takih vročih časih ne primeri na svetu. Dosti je novic, najbolj žalostne so pa po zadnjem ponedeljku prihajale iz mnogih krajev Slovenije: po strašni sopenarici se je razbesnelo silno neurje in marsikod je debela toča uničila kmetovalcem vse pridelke.

Pa o izredno številnih drugih nesrečah čitamo zadnje čase in posebno otrokom se primeri mnogo nezgod. Zdaj se glasi poročilo, da je kak otroček padel s štedilnika in se hudo poškodoval, kakor je to bilo v Boštanju, zopet drugi se ponesreči pri slamoreznici ali pade z voza. V Ščavnici je neki priden rejnenček utonil v grapi, ko si je opoldne šel gasit žejo. Na Galjevi pri Ljubljani je plašna kobila z vozom vred do smrti pregazila dveletno deklico, — pa še vse polno je takih žalostnih novic. Zgodi se tudi, da otroci sami povzročijo odraslim hudo nesrečo. Brali smo, da je v Ljubljani neki frkolin zagnal kamen delavcu v oko in mu ga razlil. Potem pa zopet, da so nekje na Krškem polju otroci ošvrknili kobilo, da je vrgla jezdeca raz sebe.

Otroci, bodite pametni in previdni, posebno če ste že bolj odrasli šolarji. Svarimo k opreznosti zlasti zdaj, ko vas vročina dan za dnem naganja k ohlajanju in brozganju v vodi. Ze cela vrsta odraslih in malih kopalcev se je letos utopila.

Kmalu bo šolsko leto pri kraju in užili boste počitnice. Ampak uživajte jih pametno. Saj vemo, da že komaj zopet čakate na zlato svobodo. Kaj pa, ali si jo vsi tudi zaslužite? Ali boste izdelali? In če ne — koliko bo pack v spričevalu? A, to se bomo pa grdo spogledali! Le zapomnite si: med čitatelji »Mladega Jutra« ne sme biti nikogar, ki bi staršem, nam in samemu sebi delal to sramoto, da bi v razredu zaostal!

Menda so vas v šoli tudi že pripravili za lepo proslavo Vidovega dne. Le

dobro se odrežite. Mimogrede naj povemo, da sta zadnji čas bili za otroke spisani dve novi igri: »Žaromil« in »Zlati šah«. Pogovorite se z gospodi učitelji ali pri Sokolskem društvu, če se ne bi dalo kaj takega uprizoriti tudi v vašem kraju. V Ljubljani sta obe igri prav ugajali.

Ampak močno dvomimo, da se zdaj sploh zanimate za kakšno pametno reč. Črešnje zorijo, jagode, borovnice, kmalu bo tudi drugih sadežev dovolj — in vse to vam gotovo gre bolj v tek kakor učenost...

Na gradiču v Suvoboru na Bledu se zopet vije kraljevska zastava. Kakor smo zadnjič pravilno napovedali, je kraljeva družina že prišla k nam na letovišče. V nedeljo so se pripeljali iz Zagreba, odnosno kraljeviči Peter, Tomislav in Andrej iz Splita, kjer so preživeli divno pomlad, zdaj pa se bodo osvežili ob prekrasni gladni blejskega jezera v prijetnem hladu gorenjskih gajev.

Manica:

Kaj naj se igramo?

1. »Ugibanje«. Zelo zabavna igra na prostem je ugibanje. Igra se tako:

Izmed otrok se izbereta dva, to je »komandir« in »ugibalec«. Slednjemu se z robcem zavežejo oči. Postavita se tako, da je med njima primerna razdalja. Nato pa vsi ostali otroci na povelje »komandirja« polagoma defilirajo mimo »ugibalca«, ki ima pravico, da vsakoga potipa. Če po tipanju ugane pravega, mu komandir odveže oči in potem mora nadalje ugibati oni, ki je bil pogoden. To se ponavlja vse dotlej, dokler se igralci ne utrudijo. Ta igrlica nudi mnogo zabave, zlasti še, če se igralci poslužujejo gotovih trikov, s katerimi skušajo premotiti ugibalca, ki se mora omejiti samo na tipanje. Tako n. pr. vsi otroci premenijo pokrivala, sukniče, si izposodijo očala itd.

2. »Dvoboje«. Tudi ta igrlica je priporočljiva, ker povzroča mnogo zdravega gibanja. Seveda je pa tudi tu, kakor povsod, treba gotove previdnosti. Igrajo naj jo takole:

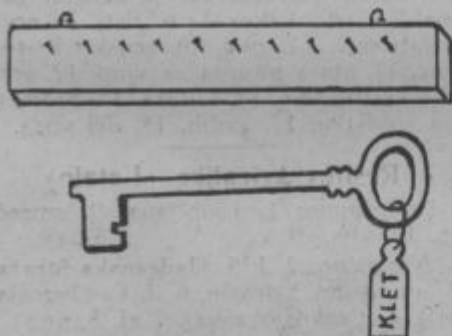
Dva bojevnika, oborožena s kratkimi palicami ali količki, si stopita nasproti. Vsi drugi so igralci pa naj bodo sodniki. Sobojevnika se ne pretepeata, nego samo merita drug drugemu pod desno pazduho. Kakor hitro se prvi s koncem palice dotakne drugega pod desno pazduho, je drugi premagan in mora pasti na tla. Ali pa obratno, seveda.

Ta igrlica povroča mnogo veselosti kajti če pazduho zavaruješ s tem, da roko poveseš, se bojevati ne moreš, kakor hitro pa dvigneš desnico v boj, si pa v vedni nevarnosti, da te ne zadene konec nasprotnikove palice ter te tako premaga.

ZA SPRETNE ROKE

Obešalnik za ključe

Vzemi 30 cm dolgo in 5 cm široko deščico ter jo s kosom stekla dobro ostruži, da bo popolnoma gladka. Zacrtaj na deščico črto a, b, kakor vidiš na sliki 1. Na vsake tri cm zabij na tej črti po en primeren velik žebelj, dva tanjša pa zabij v gornji rob deščice ter jih upogni navzdol, da bodo lahko obešalnik pritrtil na zid.

Končno pobarvaš deščico, žebelje pa, ki radi zarjavé, lahko pobakriš s tem, da jih pustiš 24 ur v kozarcu vode, v kateri si raztopil košček modre galice. Galico dobiš za nekaj par v vsaki specerijski trgovini.

Da ne bo zmešnjave pri ključih, je dobro, da na vsakega privežeš deščico, na katero napišeš, katera vrata zaklepa ključ.

Maksa Samsa :

Mati in dete

Drobno dete mati je zibala,
v toplem ji naročju zdaj počiva,
tam v deželi sanj in sreče biva.
Speče očke mu je poljubila,
v misli se je majka potopila:
»Ko dorasteš, duša moja mala,
kakšno postelj sreča bo postlala
ti za dneve, ko ne bo več mene?
Bodo ravna, prava pota tvoja
sredi trdega življenja boja,
trepetlika boš, hrast klubujoči?»

Mu pobožala je laske zlate,
iz očesa solzo si otrnila,
tesno dete k sebi je privila..

ŠALE ZA MALE

Skrivnostna knjiga

Šaljivi ameriški pisatelj Mark Twain se je nekoč na svojem potovanju ustavil v majhnem mestecu. Ker je bila nedelja, je stopil v cerkev. Po končani službi božji se mu je pridružil elegantno oblečen gospod in dejal:

»Če bi bil jaz župnik, bi govoril tako, da bi me vsi ljudje občudovali. Govoril bi jim na primer takole: ... In res je začel govoriti brez konca in kraja.

Mark Twain ga je nekaj časa vdano poslušal, ko pa mu je postala stvar le preneumna, ga je prekinil in dejal:

»Ali, gospod, vaš govor sem že bral v neki knjigi. Tisto knjigo imam tudi doma. Tam je vaš govor dobesedno natisnjen!«

Gospod se je silno razburil in dejal:

»Pošljite mi to knjigo! Pošljite mi jo takoj!«

Mark Twain se je nasmehnil in dejal:

»Saj jo imate gotovo sami tudi doma. Mislim sem namreč na besednjak, zakaj tudi tam najdete samo besede in drugega nič!«

Koliko je mačk?

Soba ima štiri kote, v vsakem kotu sedi ena mačka; pred vsako mačko sedijo tri mačke, a na repu vsake mačke sedi ena mačka. Koliko mačk je v sobi?

V sobi so samo štiri mačke in to tiste, ki sedijo vsaka v svojem kotu. Vsaka mačka sedi na svojem lastnem repu in pred vsako mačko sedijo tri mačke, to so namreč tiste, ki sede v ostalih treh kotih.

Kako počivajo ljudje

Kadar smo utrujeni, se vsedemo na stol ali pa se vležemo na zofo ali posteljo. Gotovo se boste čudili, če vam povemo, kako počivajo nekateri narodi.

Zene rodu Hameg v Afriki se vsedejo na izdolbeno kamenje, kadar se hočejo olpočiti. Nas bi gotovo bolele kosti, če bi storili tako. Papuanci počepnejo tako, da leži vsa teža telesa v prstih na nogah. V tem položaju se počuti Papuanec kar najboljšo. Mnogi narodi pa počivajo tako, da sedijo na tla, in prekrizajo noge. V južni Afriki počivajo domačini na ta način, da se postavijo na eno nogo, med tem ko imajo drugo v kolenu upognjeno. Kdor jih vidi, se nehoti spomni na storkljo.

Nenavaden strelovod

Ko je l. 1549. treščilo na Dunaju v zvonik Štefanove cerkve, so se občinski očetje dolgo posvetovali, kako bi drugič preprečili tako nesrečo. Po dolgem posvetovanju se je oglasil eden izmed občinskih svetovalcev in dejal:

«Mislim, da bi bilo prav, če bi pritrdili na vrhu zvonika jelenove rogovile. Nikoli še nisem slišal, da bi strela udarila v jelena. To nam je lahko v dokaz, da imajo jelenove rogovile moč, da odbijajo strelo.»

In res so občinski očetje dali pritrditi na zvonik več jelenovih rogovil. Kmalu zatem so se pojavili ti nenavadni strelovodi tudi po drugih hišah in na stolpih dvora. Danes najdemo jelenove rogovile še na logarskih hišah, kar je gotovo še ostalo iz tistih dob.

Vkljub tem varnostnim pripravam, pa je strela še večkrat treščila v zvonik znamenite Štefanove cerkve, in to se je ponavljalo toliko časa, dokler niso pritrdili nanj pravega strelovoda, ki ga je izumil Benjamin Franklin.

Bistrim glavicam

Stric Tone da Janku neko knjigo in mu reče: »Janko, ti si bistra glavica. Ali mi moreš natanko zmeriti, kako debel je en list papirja v tej knjigi? Tu imaš centimetersko merilo pa izmeri.«

Gotovo mislite dragi Jutrovčki, da je bil Janko v zadregi? Kaj še! Izmeril je list papirja do desetinke milimetra natančno. Kako je to naredil? Pogodite še vi!

Križaljka „Petelin“

Pomen besed.

Navpično: 1. domača žival, 3. ženska iz naše sosesčine, 7. putka, 8. organ s katerim gledamo, 9. moško krstno ime (kratica od Aleksander), 13. vzklik 16. kazalni zaimek.

Vodoravno: 2. črka, 4. kazalni zaimek, 5. isto kakor 2., 6. tisti, ki noče delati je..., 7. ptič, 10. žensko krstno ime, 11. stara posoda za vino, 12. žensko krstno ime, 14. košara, 15. prometno sredstvo, 17. vzdih, 18. del voza.

Rešitev križaljke »Letalo«

Vodoravno: 1. Ljubljana, 9. smrečje, 10. kos.

Navpično: 2. J. S. (Jadranska Straža) 3. um, 4. br, 5. letalo, 6. J. Č. (Jugoslavija — Českoslovaška), 7 aj, 8. ne.

Rešitev zlogovnice

Jugoslavija

umetnik

nautilus

igrača.

Junij

Rešitev številnice

Kodrolašček

Dopolnjevalke

—ost

—osa

—rik

—vod

Vstovi namesto črtic črke, da dobiš nove besede in v prvi navpični vrsti ime narodnega običaja.